

og Landstinget til at gaa et Skridt videre i Retning af, at faa de syge undtagne fra de Bestemmelser, som ellers indeholdes i Fattigloven.

Men jeg vil dog sige, at for saa vidt det skulde vise sig ugørligt, for saa vidt det skulde være umuligt at komme videre, for saa vidt man ikke mener, at det kan lade sig gøre, vil jeg dog haabe, at man saa ikke undlader at vedtage det foreliggende Forslag. Det vil nemlig have en ganske overordentlig Betydning i mange Tilfælde, at man i Fattiglovens § 61 faar disse Bestemmelser, der have manglet, alle de Aar, Loven har eksisteret. Vi, der ere kendte med kommunale Sager og have beskæftiget os med dem i en Del Aar, og navnlig vi, der have haft med Fattigvæsenet at gøre, ville vide, hvor overordentlig pinligt det er for os i de mange Tilfælde, hvor f. Eks. en Fader, der har en epileptisk eller vanfør Søn eller Datter, kommer til os og siger: Kan der ikke gives mig nogen Hjælp til at faa dette Barn anbragt paa en Anstalt, hvor det enten kan helbredes eller oplæres saaledes, at det senere i Livet kan klare sig selv. Hvor vanskeligt det saa er for os at maatte sige: Ja, du kan faa Hjælp, min Ven, derfor er der ikke noget i Vejen, men til Gengæld for denne Hjælp, som vi yde dig eller dit Barn gennem dig, skal du betale med at give Afkald paa din Ret til at være medbestemmende Borger i Samfundet. Jeg siger, at det er overordentlig pinligt for os at skulle give denne Besked, og jeg har selv mange Gange været i det Tilfælde at maatte trykke mig derved, men Loven siger udtrykkelig, i hvilke Tilfælde det ikke maa regnes som Fattighjælp, vi have intet Valg haft, vi have maattet svare disse Mennesker: I kunne faa Hjælp, men som Fattighjælp. I Reglen er Resultatet da blevet, at disse Mennesker have sagt: Nej, saa maa vi hellere selv sulte eller lide Nød, Fattighjælp ville vi ikke have, lad os saa se, om vi ikke selv kunne holde Tønnen ud og betale af vor lille Fortjeneste, for at vore Børn kunne blive helbredede. Se vi hen til de voksne, er akkurat det samme Tilfældet. Der kommer lupussyge og sige: Kunne I hjælpe os, nu kunne vi blive helbredede, men vi kunne ikke udrede de Udgifter, som ere forbundne dermed. Ogsaa dem maa man svare: Ja, I kunne faa Hjælp, men i eders øvrige Forhold betragtes denne Hjælp som Fattighjælp. Jeg siger, at det er overordentlig pinligt at sidde og have med disse Sager at gøre, og derfor maa

man hilse ethvert Forslag, der tager Sigte paa at forandre disse Forhold, med stor Glæde. Jeg gentager derfor, at skulde det kunne lykkes at faa ogsaa andre Sygdomme inddragne under Loven uden herved at bevirke, at den bliver forsinket, saaledes at den ikke udkommer i Aar, saa lad os se at tage dem med, lad os se at udvide den saa meget som muligt; men jeg siger paa den anden Side, at hvis der skulde være Udsigt til, at Loven ikke kan gennemføres i Aar, for saa vidt vi medtage andre Ting, naar Loven skal behandles i Udvalg, saa er der ikke andet for, end at vi maa tage den, som den er, og saa haabe paa, at det senere kan lykkes at indsætte Bestemmelser i den Retning, som saa vel det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (P. Madsen) som jeg have ønsket. Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget paa det bedste og udtale Haabet om, at der maa komme et godt Resultat ud deraf i denne Samling.

Hammerich: Jeg vil blot i ganske faa Ord anbefale Forslaget, idet jeg kan slutte mig til de Betragtninger der ere komne til Orde, men jeg gaar dog ikke saa vidt som den ærede sidste Taler, og jeg tror ikke en Gang, at det vilde være ønskeligt, at man vilde søge indført i Fattigloven Bestemmelser om, at enhver uforskyldt Trang bliver afhjulpen, uden at det fik Fattighjælps Karakter, thi det vilde være ganske umuligt at drage Grænsen mellem forskyldt og uforskyldt. Derimod maa jeg indrømme, at der vilde være noget meget ønskeligt i, at man kunde udvide denne Lov til at gælde ogsaa enkelte andre Sygdomme, saaledes at enhver i og for sig uforskyldt Sygdom, om hvilken man med Sikkerhed kan sige, at det ikke blot for Samfundet, men ogsaa for vedkommendes egen Kommune er af Betydning, at der bliver hjulpet paa dem, blev medtagen. De Veje, ad hvilke adskillige samfundssvækkende Sygdomme maa bekæmpes, ere nemlig, som Forholdene nu ere, ret kostbare, og den vedkommende vil derfor ikke selv have Raad til at følge dem, men maa søge Kommunens Hjælp. Blandt saadanne Sygdomme forekommer det mig, at den første ærede Taler ogsaa nævnedes Tuberkulose. Jeg er enig i, at det er ønskeligt og godt, at Bekæmpelsen af Tuberkulosen, som det er sket i den sidste Tid, til en Begyndelse har faaet et Stød frem ad det private Initiativs Vej, ligesom Bekæmpelsen af Lupussygen og Skrofulose hos Børn hidtil har været overladt det